

Štvrtok 15. marca 2018

Piesne: ES č. 305, 309

Text: Mk 8, 10 – 21

„10Hned' vstúpil na loď spolu s učeníkmi a prišiel do kraja Dalmanuta. 11Tu vyšli (k Nemu) farizeji a začali sa hádať s Ním; žiadali od Neho znamenie z neba, a tak Ho pokúšali. 12Povzdychol si a povedal: Prečo žiada znamenie toto pokolenie? Veru, hovorím vám: Nebude dané znamenie tomuto pokoleniu! 13A opustiac ich, zase vstúpil na loď a preplavil sa na druhú stranu. 14Ale (učeníci) zabudli si vziať chleba; nemali na lodi so sebou viac, len jeden chlieb. 15On ich vystríhal: Dajte si pozor! Varujte sa kvasu farizejov a kvasu Herodesovho! 16I hovorili si medzi sebou: To preto, že nemáme chleba! 17Ježiš to zbadal a povedal im: Prečo hovoríte o tom, že nemáte chleba? Či ešte vždy nechápete a nerozumiete? (Ešte vždy) je zatvrdnuté vaše srdce? 18Máte oči, a nevidíte? Máte uši, a nečujete? Či sa nepamätáte, 19koľko plných košov zvyškov ste nazbierali, keď som piatim tisícom lámal päť chlebov? Odpovedali Mu: Dvanásť. 20A keď som tých sedem (chlebov lámal) pre štyri tisíce, koľko plných košov zvyškov ste nazbierali? Odpovedali: Sedem. 21Vtedy im povedal: Či ešte nerozumiete?“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Nedivme sa, že svet nerozumel Kristovi, keď Ho nechápu Jeho vlastní učeníci. Neraz čítame: nerozumeli Mu, nechápali Ho. Ani v podobenstvách nevedeli vylúštiť duchovný zmysel, nechápali Ho ani po Jeho vzkriesení. Taký je človek, padnutý, neznovuzrodený, nezmenený Duchom Svätým. Nechápanosť duchovných vecí ide s našou hriechnosťou. Telesnosť je naše dedičné zaťaženie. To patrí k našej podstate, to je koreň našej hriechnosti. Preto je potrebné obrátenie, znovuzrodenie, prerod z Boha, zhora! Učeníci zabudli vziať chlieb. To, čo potrebujeme k telesnému životu. Bola to neopatrnosť. Čí div, že ľudia zabudnú na duchovný chlieb k večnému životu? Zabudnú aj učeníci, zabudnú aj členovia cirkvi neraz na modlitby, na čítanie a počúvanie Božieho slova, nestačia ísť k spoločným službám Božím, k svätej Večeri Pánovej, kde nachádzame nielen pokrm duše, ale chlieb života, Pána Ježiša Krista. Vo svojom úpadku aj kresťan upadá do bezradnosti, keď je napríklad nedostatok, aj vtedy keď verí, ba priamo vidí, zažíva, že Kristus je s ním, že sa oňho stará. Učeníci majú veľké skúsenosti s Božou starostlivosťou. Vidia Kristovu moc, vidia, že je s nimi – a predsa sú bezradní! A my? Nezmietame sa v bezradnosti a malovernosti, aj keď vidíme že Boh nás miluje? Akí sme slabí! A zdá sa, že čím sme bližšie ku koncu sveta, tým je človek porušenejší v dobrom, vo viere, v láske, v dôvere k Bohu, v svätom živote. A vrchol porušenej: nechápu

učenici a nechápe ani dnešný človek ani len Kristove slová o učení a kvase farizejov. Je to hriešne vedomie, že keď plním zákon a konám dobré skutky, namýšľam si, že som dobrý, dokonalý, že ma tie skutky spasia. Aj takzvaný dobrý človek musí činiť pokánie, musí byť pokorný a vyznávať svoju hriešnosť. Farizeji nevideli svoje hriechy, zakladali si na sebe. Varujme sa ich učenia a ducha! Prosme Pána, aby nás znovuzrodil, aby nás osvietil svojím svetlom, aby sme pochopili vyššie pravdy a vyššie svety. Telesné kresťanstvo to nechápe ani dnes a Pán nás volá, vysvetľuje i dnešným pokoleniam. Kiežby Jeho slová k nám neboli márne, aby sme osvietení a znovuzrodení Jeho Svätým Duchom pochopili Jeho tajomstvá a neblúdili. Amen.

Modlitba:

Pane, Tvoje slovo preniká aj najtajnejšími zákutiami našich srdc. Žiaden pramienok našich úmyslov nie je pred Tebou utajený. Vieš, ako radi obliekame do zdanlivo svätého rúcha svoje sebecké túžby. A neodmietaš nás. Amen.

Mgr. Vladimír Pavlík, námestný farár v CZ ECAV Závažná Poruba